

Զահրատ Աղուոր բաներ

ԱՂՈՒՈՐ ԲԱՆԵՐ

Աղուոր բաներ կը պատահին
Աղուոր բաներ երբ պատահին
ջութակ մը հին
Կը թօթափէ իր խուլ փռշին
կը նուագէ
մեր մանկութեան երգերէն մին
Աղուոր բաներ կը պատահին

Աղուոր բաներ երբ պատահին
վտակ մը հին
որուն հունն է ցամքեր չորցեր
դարերն ի վեր –
կ'արթննայ իր չոր թմբիւրէն
ու կը հոսի գլգլալէն
Աղուոր բաներ կը պատահին

Աղուոր բաներ երբ պատահին
մենք միատեղ կը նայինք լոյս հորիզոնին
ու պատրաստ ենք վերապրելու
մեր կեանքը հին
Աղուոր բաներ երբ պատահին
Աղուոր բաներ կը պատահին

ԾՈՎ ԾԱՂԻԿ

Ծովը կ'երգեմ ամէն օր
Կը կարօտնամ նորէն ալ

Բայց շատեր ճպուռ կ'ըսեն
Ծովը ծաղիկ կը բանայ
Ահա կ'ըսեմ ծով – ծաղիկ
Իսկ շատեր փրփուր կ'ըսեն
Գլուխս կ'առնեմ կերթամ
Փրփուրներուն ընդմէջէն
Երբ շատեր եկուր կ'ըսեն
Ամենէն գեղեցիկն է
Ասիկա փախուստներուն
Մինչ շատեր ի գուր կ'ըսեն

ԾՈՎԷՆ ՎԵՐՋ

Ծովափը
Մենք ու մեր ժպիտները փոքրիկ
քով քովի էինք –
Սիրաբանելու յարմար օդ է –
ըսի՞ր թէ չըսիր –
Դուն չըսիր –
աչքերդ ըսին –
Յետոյ ջուրը կանչեց քեզ
Մէկ աչքդ ծովուն – մէկ աչքդ ինձի
Ծով մտար – ելար –
Որքան գեղեցիկ է աշխարհ այսօր –
ըսի՞ր թէ չըսիր –
Թէ ջուրի կաթիլներ կային մորթիդ վրայ
անո՞նք ըսին –
Յետոյ չորցուեցար – նայեցայ աչքերդ
Կերթեւեկէին մէկ արեւէն միւսին –
Մերն աւելի վերջ –
Դուն չըսիր –

արեւուն շողն էր

Ան ըսաւ

ՏԻԿԻՆԸ ԿԵՐԱԿՈՒՐ Կ'ԵՓԷ

-Բաւական սխտոր դրի՞ր կերակուրին

-Շատ շատ դիր – չորս պճեղ –

-Քիչ է

Գիրքը կ'ըսէ վեց պճեղ –

– Դուն անոր մի նայիր –

հապա քեզի՞ նայիմ –

– Երեսուն տարի առաջ այդպէս չէիր ըսեր –

– Անփորձ էի – իսկ հիմա՞ –

– Ինչ աղուոր օրեր էին –

Աղուոր օրեր էին –

Ո՛ւր կ'երթաս –

Երթամ երկու պճեղ եւս սխտոր աւելցնեմ –

ԼՈՒՄՆԻ ԼՈՅՍՈՎ

Նոր լուսնի մը լոյսը

կը պտղի ածուներուն վրայ

Պտղատու ծառեր –

Թուր ըսեմ – թթենի –

Թուզ ըսեմ – թզենի

Պտուղ կը թափեն հողին –

Բնութիւնը կը կերակրէ ինքը զինք

Կը յիշենք երբեմն թէ մէկ մասնիկն ենք բնութեան

Երբ ոսկեգոյն ծիրան մը

արքայավայել շուքով

կը հալի մեր բերնին մէջ

Նոր լուսնի մը լոյսը
կը պտղի մեր վրայ

ԱՌԱՆՑ ՆԵՐԿԱՅԻ

Ըստ ծերուկ Կադանդ Պապային
Ներկան գոյակցութիւնն է
յիշատակներու եւ մաղթանքներու –
Երբ անցեալէն ոչինչ կայ իբրեւ յուշ
Կայ ոչինչ ապագայէն ակնկալելիք –
– Չկայ ներկայ –
ու Կադանդ Պապան կ'անցնի կերթայ
առանց կանգ առնելու

Գալ տարի այս ատեն
Նորէն կու գա՞յ արդեօք –
յայտնի չէ – ո՞վ գիտէ –
իսկ կարելի՞ է արդեօք
մէկ տարուան մէջ բաւականաչափ յիշատակ ամբարել
չմնալու համար առանց ներկայի
ունենալ քիչ մը ապագայի մաղթանք
Չըլլայ որ նորէն անցնի երթայ
Կադանդ Պապան
առանց հանդիպելու

ՈՍՏԷ ՈՍՏ

Ըլլալու կամ չըլլալու երկընտրանքին դէմ անգոր –
Խուսափող չենք ըլլալէ
Երբ մէկը նենգ է ծներ – այդպէս մեծցեր եւ ապրեր
Չազատիր նենգ ըլլալէ

Ըլլար աշխարհ մը խաղաղ
ուր արթմի ռումբն անգամ
Ամչնար զէնք ըլլալէ
Գար խրատ տար տնակին
որ կամովին հրաժարի
Բարձրադիր շէնք ըլլալէ –

– Երբ կը շրջինք ոստէ ոստ
կ'իմանանք թէ ես ու դուն
Չենք դադրեր «մենք» ըլլալէ

ԲԱՐԻ ՏԱՐԻ

Բարի տարի ըսր քեզի
Բարի տարի ըսիր ինձի –
Հողը լսեց ու եղեւին մը բուսաւ
Ու մեզի հետ Բարի տարի ըսին շատեր իրարու –
Երկնակամարը լսեց
հարիւրաւոր աստղ ինկաւ
Եկան աստղերը թառեցան եղեւինի ճիւղերուն
Բարի տարի Բարի տարի ըսին մեզի – իրարու –
Տարին լսեց – այսքան Բարի ըսուելէ վերջ
Բարի չըլլալ չէր կրնար –
– Բարի տարի ըսաւ մեզի –
Թերահաւատ – Բայց նորէն
Բարի տարի ըսինք մենք

2003 ԷՆ ՎԵՐՋ

2000ը տեսնենք կ'ըսէինք –
տեսանք –
Երեք տարի ալ ապրեցանք միատեղ
Հիմա կարգը եկաւ 3000ին

Հեղ մը որ հասնինք 2999ին
անդին տարի մը կը մնայ միայն
Եթէ չէք հաւատար՝ –
կամ համբել չէք գիտեր –
կամ չէք գիտեր ապրիլ

ԿԱՂԱՆԴԻ ԾԱՌ

Կաղանդի ծառ եմ
Ճիւղերս լեցուն կանանչով շողով
Ու արմատներս Ձեր մէջ
Եկէք ձեզ գրկեմ թելերովս պիրկ
Ողջագործուցէք Շքեղութեանս հետ երագունակ
Մի նայիք կեցուածքիս խրոխտ անայլայլ
Ու մի նախանձիք
Եթէ զարդարուած եմ ոտից ցգլուխ
Մեծ իշխանի մը պէս միջնադարեան
Նախ ես եմ սուրը միւրճեր սրտիս
Ու բոյս եմ ծներ
Բոյս անշարժացած
Որ աւիշիս մէջ կարօտն ունիմ յաւէտ Երեժտկալու
Առէք արմատներս տարէք ձեզի հետ
Պահեցէք ձեր մէջ
Անոնք պատրանքը թող պատմեն ձեզի
Դուք անոնց շարժումը սորվեցուցէք
Կաղանդի ծառ եմ
Ճիւղերս լեցուն կանանչով շողով
Ու արմատներս
Անվերջանալի ձանձրոյթի մը մէջ

ԳԱՐՈՒՆ

Պատշգամին դուռը բաց թողաց
որ գարունը ներս մտնէ
արձակ համարձակ
Արձակ համարձակ
Քիչ վերջ Ագապին ներս մտաւ
ու դուռը ամուր փակեց
Ընդհանրապէս ծխնելուզէն կը մտնէր

ԽՈՒՆԿ

Դուն իմ մայրս
Խունկի ծառս
որ ատրաշէկ ածուխին վրայ այրեցար
որպէսզի խունկ հոտին օրերը զաւկիդ
իմ խնկաբոյր մայրս
դուն որ ալ չկաս

ՈՒԹՍՈՒՆՆՈՅԸ

Քալելէ առաջ
Ութսուննոցը
Քայլ մը – քայլ մըն ալ սկսաւ համրել
Մէկէն մինչեւ ութսուն
Երբ սեղան նստաւ
Առաջին պատառը ուտելէ առաջ
Համրեց մինչեւ ութսուն
Գինիի բաժակէն
Ումպ մը ումպ մըն ալ խմեց – յետոյ համրեց
Ութսուն – նորէն ութսուն
Երկար խորհեցաւ
Սիրաբանիլ փորձելէ առաջ
Յիշեց օրերը երբ կը համրէր հազիւ

Մինչեւ քառասուն
Նորէն ալ դժգոհ չէր կեանքէն
Ութսուննոցը
Պատրաստ էր համրելու
Մինչեւ իննսուն

ՃԱԽԱՐԱԿՆԵՐԸ

Նոյն իմաստը ունէր ամէն բան
ամէն բան անիմաստ էր քանի որ
Միայն թէ ոմանք Գաղտնօրէն
Իրարու հարց կու տային
Թէ ինչու հոս են
Իրարու համամիտ էին բոլորն ալ
Մէջտեղը հարց մը չկար քանի որ –
Ամէն ոք պատրաստ էր
Իր պորտը ինք կտրելու
Բայց վերածնիլ փորձող չկար –
Լոկ ճախարակները կը պարպուէին
զիրենք բանտարկող դերձաններէն

ՎԵՐԱՊՐԻԼԸ ՍՈՒՂ

Հովն երբ խաղաղի
Նայիլ երկինքին որ բաժան բաժան –
մինչ միակտուր ծովերը աժան
վերապրիլը սուղ

Խաղն էր հովերուն ուղղուած
ամէնուն երկինքին ծովուն
նաեւ երգերուն
Իրենց երբեմնի կշռոյթէն ազատ
Արդ ամէն ինչ նոր –

Մինչ ամէն ինչ նոր
ու բաժան բաժան
երգերը աժան
վերապրիլը սուղ

ԵԻՍ

Արշըն արշըն պիտի ուտես
պանիրն ու սեխը –
օդին պիտի խմես էնտազեով
Յետոյ պիտի կանչես Ագապին –
Ես Մորփեոսը չեմ – պիտի ըսէ
Բայց դուն ականջ մի կախեր
քնացիր անոր թելերուն մէջ
էնտազէ էնտազէ
պիտի արթննաս
ու պիտի ապրիս
քանի մը արշըն եւս